

MB
157.743

SZALAI BORBÁLA

Szalai Borbála

SZALAI BORBÁLA
CSILLAGFÖLDÖN JÁRTAM

212478

KÁRPÁATALJAI MAGYAR KÖNYVEK

74

SOROZATSZERKESZTŐ: DUPKA GYÖRGY

**A kiadvány megjelenését a Magyar Köztársaság
Művelődési és Közoktatási Minisztériuma támogatja**

A borítót és a rajzokat Berecz Margit készítette

© Szalai Borbála

Megjelent az Intermix Kiadó gondozásában

Felelős kiadó: Dupka György

Felelős szerkesztő: R. Bulecza Rozália

ISBN 963 8352 582

ISSN 1022-0283

Szedte és tördelte: Illényi Éva

Olvasószerkesztő: Dupka Zsolt

Készült a Patent nyomda és Kiadóvállalatnál

Forgalomba kerül megállapodás szerinti áron

MB 157. 743

1997

CSILLAGFÖLDÖN JÁRTAM

Féltett vágyam,
titkolt vágyam
igen-igen régen:
kószálni a
csillagokkal
telehintett égen.

S képzeljétek,
ma éjszaka
valóra vált vágyam:
álmomban a
titokzatos
csillagok közt jártam...

Csillagföldön
minden csillag:
a kertek, a házak,
csillagokból
vannak a fák,
csillagfelhők szállnak.

Még a Hold is
komótosan
csillagok közt ballag,
néha-néha
elkíséri
egy-egy hulló csillag.

Csillagbarik
legelésznek
a csillagos réten,
s amint mentem
a Tejúton —
csillagokra léptem.

Csillagok közt
bújócskáztam
csillaggyerekekkel —
ám a játék
félbeszakadt:
megvirradt a reggel...

DE JÓ VOLNA, DE JÓ LENNE!

De jó volna,
de jó lenne,
ha a nap nem
kerek lenne!
Mert hogyha nem
kerek volna,
az égről le
nem gurulna.

Még jobb volna,
még jobb lenne,
hogyha a nap
labda lenne...

Hogyha a nap
labda volna:
ágyam alá
begurulna.

Legjobb lenne,
legjobb volna,
ha a napon
ablak volna.
Ha a napon
ablak lenne:
megláthatnánk,
mi van benne!

* * *

De jó lenne,
de jó volna,
ha a napból
kettő volna!
Míg az egyik
szundikálna,
a másik az
égen járna.

Éjjel-nappal
nap ragyogna,
sötétség így
sose volna.
S ha nem lenne
vaksötétség —
te se félnél,
én se félnék!

A KIS CSILLAGOK

A kis csillagoknak
van-e anyukájuk?
Ki fürdeti őket?
Ki veti meg ágyuk?

Nem, bizony! Hisz láttad,
lámpáskával járnak,
az világít nekik,
haza is találhatnak!

Ki vigyáz reájuk
a fekete égen?
Nem tévednek ők el
éjjel a sötétben?

S hol vannak ők nappal?
Hisz egyet sem látok...
Óvodában! Hisz még
csillag-óvodások!

HOLDFÉNYBEN

Hold sugarát
összeszedte:
ezüst hágcsót
font az este.

Ezüst hágcsón
álmok járnak —
hold fényében
rád találhatnak.

A FIASTYÚK KISCSIBÉI

— Tyúk, tyúk, Fiastyúk,
Hol van a sok kiscsibéd?
— Szétszéledtek a fészekből,
tele velük most az ég.

— Tyúk, tyúk, Fiastyúk,
Mért kószálnak fiaid?
— Csillagok közt kapirgálnak,
hátha lelnek valamit.

— Tyúk, tyúk, Fiastyúk,
hívd haza a csibéket!
— Minek? Hiszen pirkadatkor
maguktól is megtérnek...

GÖNCÖLSZEKÉR

Jön az este, jön már,
nesztelen
közeleg,
a világra csöndben
bakacsint
tereget.

Egy helyben áll mindig,
sohasem
indul el,
a ló, amely húzná,
ki tudja,
hol legel.

Mécseseket gyújt majd:
számtalan
csillagot,
sziporkázó fényük
villogva
felragyog.

Vagy azért áll veszteg
a sok kis
mécs között,
mert szekere rúdja
réges-rég
eltörött?

Nézegetem sorra
a piciny
mécsket —
s a Göncölszekérre
hirtelen
rálelek...

Gondolatban mégis
bakjára
pattanok —
s a csillagos égen
Göncölön
robogok!

ESTE

Itt van az este,
feketére festve.
Alszik a kert, szunnyad a rét,
takarójuk csillagos ég.

HOGYHA SZÁRNYAM VOLNA...

Hogyha nekem
szárnyam volna —
fölszállnék a
csillagokba.

Minden kavics
csillag lenne,
beszörnám az
ösvényt vele...

A Tejúton
végigmennék,
kavicsot egy
zsákkal szednék.

Az utacska
úgy ragyogna,
mintha az is
Tejút volna...

KITALÁLTAM!

Tudod, mi a szivárvány?
Miért van az égen?
Én már régen
kitaláltam,
elmondom hát szépen.

A szivárvány csodahíd,
nemcsak pusztá látvány:
Két pillérrel
támaszkodik
földünk kerek hátán.

Égig érő ez a híd,
s most már tudom végre:
rajta megy a
lehullt csillag
vissza fel az égre...

ŐRKÖDŐ CSILLAGOK

Az öreg hold fönn az égen
már jó messze baktatott,
mire sorban fölébredtek
körötte a csillagok.

Tündökölve sziporkáztak
a parányi mécsesek,
talán éppen vetélkedtek:
melyiküknek fénye szebb?

Minden este akkor keltek,
mikor a nap lebukott,
nem csoda, hogy életükben
sosem látták a napot.

Hát egy éjjel, őszi éjjel
három csillag mit csinált:
a keleti égbolt szélén
összedugta buksiját.

Sugdolóztak, tanakodtak,
szövögették tervüket:
ébren várják be a hajnalt,
le nem hunyják szemüket.

Mikor reggel munkába áll —
meglesik majd a napot.
Hadd lássák már egyszer ők is,
ők, az éji csillagok.

Strázsált ám a három csillag,
kitartóan őrködött,
egyre leste, mikor bukkan
fel a nap a föld fölött...

Csakhogy mire jött a hajnal,
s halvány fénye szertefolyt,
a három kis őrszem közül
kettő bizony bóbiskolt.

A harmadik álmot úzve
egy-et-egy-et pislogott:
— Nemsokára itt a reggel!
Meg kell látnom a napot!...

Ám erősebb volt az álom,
s a kis mécses kialudt...
Épp amikor az új reggel
a nap előtt tárt kaput...

ÚRHAJÓS SZERETNÉK LENNI

Jó ideje töröm fejem,
mi legyek, ha nagy leszek:
sofőr-e vagy masiniszta?
Nem könnyű a felelet!
Szívesebben lennék mégis
úrhajós, ha felnövök.
Csillagok közt száguldhatnék
magasan a Föld fölött.
Megnézhetném jó közetről
a kis Göncölszekeret;
csillagokból szerelnék rá
új rudat meg kereket,
s hazahoznám játékszernek
e csöpp csillagfogatot...
Lenne öröm! Hisz az öcsém
eddig ilyet nem kapott...
Kiköthetnék úrhajómmal
a Hold kerek udvarán,
körülnéznék háza táján,
bekopognék ablakán.
Nagyot nézne a vén bolygó
homályos szemüvegén!
Megmondanám, hogy a Földről
vendégsébe jöttem én.
Elkísérném majd a Holdat
a végtelen Tejúton,
onnan néznénk le a Földre,
s megmutatnám, hol lakom.
Jó ideig barangolnánk
fénylő csillagok között...
S búcsúzáskor megígérném,
hogy máskor is eljövök.

ELALUDT MÁR MINDEN

Szundikál a tévé,
kikapcsolták régen,
az asztal, az ágy is
szundít a sötétben.

Kerek ablakán át
kémleli a csendet,
minden pillanatban
kettyen-kettyen egyet.

Elaludt már minden,
csak az öreg óra
virraszt egymagában
ott a falon lógva.

Másodpercet számlál
lágyan tiktakolva,
úgy ketyeg a csöndben,
mintha szív dobogna.

A VIRÁGOK IS ALSZANAK!

Mikor a napocska
fáradtan lepihen,
millió sugarát
eloltja csendesen.
Elül a szellő is,
nem rezdül lomb, se ág,
álmosan bóbiskol
a sok-sok kis virág.
Ha kelyhük bezárul,
tudom, már alszanak...
Tündöklő csillagok
vigyázzák álmukat.

AZ ÉN KIS PRÍMÁSOM

Egy magányos
tücsökprímás
udvarunkba költözött...
Sose láttam
a kis zenészt:
ott bujkált a fű között.

Ám amikor
jött az este,
s kihunyt a fény mindenütt:
tücsök úrfi
hangolgatni
kezdte már a hegedűt.

Miden este
elővette
csodálatos hangszerét,
muzsikáját
szellő vitte,
röpítette szerteszét.

De a minap
bárhogy vártam:
hallgatott a kis tücsök...
Talán bizony
szegénykémnek
nyirettyűje eltörött?

Vagy a zápor
szaggatta szét
hegedűje húrjait?...
Mi van vele?
Mért nem zenél?
Hová tűnt el? Hol lakik?

Meglehet, hogy
hangszerével,
ki a rétre költözött,
s ott a tücsök-
zenekarban
hegedül a fű között.

ALUDNI MEGY A NAPOCSKA

Fáradt a napocska,
aludni megy végre...
Narancsszín festékét
kiönti az égre.
Ami megmaradt még,
feloldja a tóban,
s maga is megfürdik
útban, hanyatlóban.

Azután leballag,
le az ég aljára:
ágyba bújhat végre,
puha vánkös várja...
Oltogatja fényét,
lezárul pillája—
s elaltatja tücskök
esti muzsikája.

ESTE A TÁBORBAN

Pattog a rőzse,
illan a füstje,
illan a füstnek
könnyed ezüstje.

Táncoló lángok
csapnak az égnek,
pattog a rőzse,
csendül az ének.

Izzik a rőzse,
éled a lángja,
éled a lángok
démoni tánca.

Cseng-bong a nóta,
hangos a tábor,
gyermekdaloktól
harsog a távol.

Pattog a rőzse,
illan a füstje...
Új nyaláb rőzsét
vessünk a tűzre!

KÉSŐRE JÁR

Este van, este van,
későre jár,
aludj el, kisfiam,
szunnyadj el már!
Hunyjad le, zárjad le
álmos szemed!
Látod, már kint a kert
rég szendereg.
Csendesen szunyókál
virág, levél,
bokorba húzódva
szundít a szél.

Kisfecskék álmodnak
pihék között,
anyjuk is bóbiskol
fészkük fölött.
Szentjánosbogárka
csöpp mécsesét
elfujja, eloltja —
alszik a rét.
Álmos a tücsök is,
nem muzsikál...
Aludj el, kisfiam,
későre jár!

HARMATCSEPPEK

Hull a hajnal hús harmatja,
rózsa szirmát cirógatja.
Cirógatja, keltegeti,
gyöngyös pártát készít neki.

* * *

Gyöngyvirágon harmatcseppek
szundikálnak, szenderegnek.
Szenderegnek s álmot látnak:
gyöngyöt fűznek gyöngyvirágnak.

A SZÉL JÁTÉKA

Érdekes figyelni
a nyári felhőket,
mikor lágy agyagként
gyúrja a szél őket.
Mintázza, formázza,
akár a szobrászok,
s varázsol belőlük
különös világot:
így kelnek életre
boszorkák, tündérek,

hétfejű sárkánnyal
tusázó vitézek,
sziklákat morzsoló
vasmarkú daliák,
üveghegy ormára
rúgtató paripák...
Figyeld csak, figyeld a
gomolygó felhőket —
hoggyúrja mesévé
nyáron a szél őket!

RUHA SZÁRAD...

Ruha szárad, hófehér,
hintáztatja a kötél.
De nini, az ól mögött
csavargó szél sündörög.

Gondol egyet hirtelen:
s a ruhák közt ott terem...
Nagyot rándul a kötél:
tépdesi a kópé szél!

Vinné ám a lepedőt,
ha nem fognák csíptetők...
Kudarcaért dült meg fült...
Mérgében egy ingbe bújt.

Nekifeszült ott megint:
s nagy gömböccé nőtt az ing...
Tovább nyargal a szilaj:
nini, ott egy dunnahaj!...

Belebújt... és bent rekedt!...
Dunnaciha foglya lett...
Mire végleg elfáradt —
minden ruha kiszáradt!...

A LEGSZEBB SZÍNEK

PIROS	Piros az alma,
piros a meggy,
pettyes ruhámon
piros a petty.
Piros a tulipán,
piros a paprika,	katicabogárnak
piros a lajbija.
Ribiszkén, berkenyén —
piros a kaláris,
tűzpiros csizmás a
gilicemadár is.
SÁRGA	Ha virít a pitypang —
sárga a virága.
Sárga minden napraforgó
kalapkarimája.
Sárga a kis méhek
összegyűjtött méze,	kiskacsáknak, kislibáknak
sárga a pihéje.
Zizegő búzának
sárga a kalásza,
s arany-sárga napsugarak
csurdogálnak rája.
FEHÉR	Fehér a dér,
fehér a hó.
Fehér a tej,
a lány cipó.
Fejünk fölött a
magas égen	bárányszőke száll
hófehéren...
Nagyapó haja is
ezüstfehér —
csillog már, fehérlik
rajta a dér.
KÉK	Kék a nyíló
len virága,
szitakötő
fényes szárnya,
búzavirág
cakkos szirma,
s csészében is
kék a minta.	Kék a szilva,
kék a kökény,
kishúgomon
kék a kötény,
s tán a kék ég
festékcseppje
csöppent a kék
nefelejcsre...

MI A LEGFEKETÉBB?

Fekete a feketebors
meg a dinnyemag...
Kerti madárijesztőkön
fekete kalap.

Fekete a szarka farka,
harcsa bajusza.
Feketével van csíkozva
zebrán a ruha.

Fekete a fecske frakkja,
tücsök öltönye,
szép fekete pulikutyánk
gyapjas ködmöne.

Fekete a feketeszén,
kürtő belseje...
Csoda, hogy a kéményseprő
koromfekete?!

Igaz, hogy a holló nála
sokkal feketébb!...
Ám a legeslegfeketébb:
éjjel a sötét!

KISZÁMOLÓK

1. Pál, Pál, kalapál.
Találd ki, hogy
mit csinál!
Ráfot? Lőcsöt?
Galambdúcot?
Hunyó leszél,
ha nem tudod!

2. Kóc, kóc kenderkóc,
lyukas tálban
hét gombóc.
A nyolcadik
elgurult,
kilencedik
vízbe fúlt.
Dik-dik,
tizedik,
tied legyen
mindegyik!

CSODÁLATOS BESZÉD

Földgolyónkon
más-más nyelven
beszélnek az emberek...
Ha nem értem
szavaikat —
hányja a hab keblemet.

Vajon miről
beszélgetnek?
Ugyan, mit is mondanak?
Szavaik az
én fülemnek
idegenül hangzanak.

Miért nincs egy
olyan beszéd
— fejem ezen töröm én —,
melyet megért
minden ember
kerek e nagy földtekén?

S rádöbbentem, van!
A mosoly!
Csodálatos, meglepő:
minden nyelven
egyet jelent,
s szavak nélkül érthető!

ÉDESANYA BECÉZ ENGEM

Így nevez,
így becéz
édesanya engem:
»Galambom!
Csillagom!
Drága kicsi lelkem!
Bogárkám!
Violám!
Harmatos virágom!...«

Vannak-e
szebb szavak
ezen a világon?
Töröm a
fejemet,
hátha lelek mégis...
Mért ne tudnám
becézgetni
édesanyát én is?...

NEM TÉTLENKEDEM!

Tétlenkedni engem,
bezzeg sose látnak!
Segítő tündére
vagyok nagymamámnak.

A világon mindent
megteszek én érte,
vigyázok is rája,
hogy baj sose érje.

Így rovom le hálám,
hogy értem is fáradt,
hogy őtőle kaptam
az édesanyámat.

KISKERTEMBEN VAN EGY FA

Kiskertemben van egy fa:
icipici fácska.
Szellőtől is megremeg
gyöngye koronája.

Nincsen rajta sűrű lomb,
nincsen zöld levélke:
duzzadozó rügyeit
virágra cserélte.

Kertem dísze most e fa:
icipici fácska.
De mi lesz, ha egy napon
lehull a virága?

Kopár marad? Dísztelen?
Nem lesz semmi éke?
Ó, bárcsak a tavasznak
sose lenne vége!

Kopár bizony nem marad!
Lombos lesz a fácska,
s virágából gyümölcsöt
nevel minden ága!

CSIPKEBOKRON CSIPKERÓZSÁS ROKOLYA

Cicomás a
csipkebokor, csipkeág...
Ki tudja azt,
mért csípte úgy ki magát?
Hiszen nem megy
táncba, bálba,
nem lesz, aki
megcsodálja
rajta ezt a
csipkerózsás rokolyát.

Szagos is a
csipkebokor, csipkeág...
Pajkos szellő
lopkodja az illatát...
Tőle tudják
mind a méhek,
hol rejtje a
rózsamézet
a cicomás
csipkebokor, csipkeág.

A KÁRPÁTOK

Mesebeli daliák,
délceg óriások —
ezek a mi hegyeink,
ezek a Kárpátok.
Mint az éber őrszemek,
rendületlen állnak,
pihenni a fellegek
vállaikra szállnak.
Keblükre a kis faluk
békésen simulnak —

körülöttük fenyvesek,
gyors patakok zúgnak...
Felhők fölé magasan
nyújtóznak e bércek,
kucsmájukkal, meglehet,
tán az égig érnek:
mert a kéklő magasság
úgy borul ott rájuk,
mintha az ég kupoláját
tartaná a hátuk.

* * *

Falunknál a Kárpátok
lágyan elterülnek:
égbe törő csúcsaik
dombbá szelídülnek.

Nincsenek itt fenyvesek,
nem pörölnek széllel:
a hegyoldal zamatos,
édes szőlőt érlel.

VILLANYVONAT

Nyi-
kor-
dul-
nak
a
ke-
re-
kek,
a gyors-vo-nat
út-nak e-red...
Megy a vonat,
fut a vonat,
hoz is,
visz is
utasokat.
Száguld nappal,
robog éjjel,

versenyt fut a
zúgó széllel.
Nyomában füst
nem kavargó,
a mozdonya
sosem dohog:
nem etetik
vízzel, szénnel,
ezért soha
nem pöfékel...
Megy a vonat,
villanyvonat,
dudál néha
jó nagyokat,
a hegyek meg
öblös hangját
utánozva
visszhangozzák...

HOGYHA A HEGY JÁRNI TUDNA...

Hogyha a hegy járni tudna,
elindulna vándorútra.
Hátára nagy batyut venne,
barangolna, járna-kelne...

Az ám! Csakhogy nem tud járni!
Nem is megy ő világlátni!
Szegény feje hogy is mehet:
lába földbe gyökerezett...

VOLT EGYSZER EGY KICSI MANÓ

Volt egyszer egy kicsi manó:
huncutkodó,
gonoszkodó.
Ez a pöttöm kópé törpe
fejét törte,
egyre törte,
hogy valamit kitaláljon,
s mindenáron
bajt csináljon...

Történt, hogy egy verset talált...
Nos, ha talált,
hát mit csinált?
Sorait mind széjjelszedte,
átrendezte,
megkeverte!
S a versnek, hogy felforgatta —
a »Hazug vers«
címet adta!...

Szavamat hogy elhiggyétek,
elmondom a
verset néktek:

H a z u g v e r s

Lovat patkol
a szakács,
gombócot főz
a kovács.
Minden törpe
égig ér,
az óriás
zsebbe fér.
Me-e — mondja
a medve,
dirmeg-dörmög
a kecske.
Bajsa van a
madárnak,

szárnya meg a
cicának.
Tavi béka
turbékol,
a vadgalamb
kuruttyol.
Szobát fest a
kéményseprő,
kürtöt kotor
szobafestő.
Az egész vers
hazugság,
nincsen benne
igazság!...

Ezt csinálta az az apró,
gonoszkodó, huncut manó...

Mit tegyünk most? Nem is tudom...
Legjobb lesz, ha rátok bízom!...

ÖCSI FÜLLENTETT

A kisöcsém póruljárt!...
Megdézsmálta a lekvárt....
Úgy csinálta sebtiben,
hogy ne tudja senki sem.
— Hallod, Öcsi, mákvirágom!
Lekvárt nyaltál? Amint látom,
alig maradt már a tálon... —
mondja anyánk szelíden.
Öcsi füllent: — Biz én nem! —
Édesanyánk nem faggatja,
a nagy tükröt elétartja...
Irul-pirul Öcsi-gyerek:
arcán vannak a bűnjelek...
A tükörben ő is látja:
csupa lekvár orra, szája...

BÚGÓCSIGÁM

Búgócsigám
zsongva-bongva
pörög-forog, táncot jár...
Vad iramú
táncát ropva
búgó hangon muzsikál.

Bűvös dalát
zengi-bongja,
s közben forog, meg nem áll,
búgó hangja
zengve-zsongva
egyre száll csak, egyre száll...

Ám a dala
halkul, zümmög,
aztán végleg elcsitul...
Pörgő csigám
bódul-szédül,
illen-billen s felborul...

GYÍ, TE FAKÓ!

Gyí, te Fakó, gyí, lovacskám,
repülj velem szaporán!
Hadd lássák meg, milyen derék
lovass ül e paripán!

Úgy repüljünk, mint a szélvész!
Lobogjon a dús sörény!
Szöges patkód tüzes szikrát
pattintson az út kövén!

De mi történt? Nem hallgat rám
tüzes lovam, a Fakó...
Ó, de kár, hogy fából készült
ez a pompás hintaló!

INDULHAT A VONATUNK!

Rajzoltam egy vonatot,
a vonatra ablakot,
ablakba egy nagyapát,
ölébe egy unokát.

Én vagyok az unoka,
nagyapám a nagyapa,
az ablakban mi vagyunk —
indulhat a vonatunk!

A MALOM

Zime-zom,
Zime-zom
duruzsolja
a malom.
Forognak a
kerekek,
őrlik a rozs-
szemeket.

Lisztjük fehér,
mint a hó,
ebből lesz a
lágy cipó...
Zime-zom,
zime-zom
duruzsolja
a malom.

A KIS EZERMESTER

Ezermester a kis Béni,
ügyességben párja nincs.
Sose henyél, hiszen tudja,
hogy az idő drága kincs.

Leckéjét ha megtanulta —
nem gyötri az unalom,
szerszámaait széjjelrakja
a kis munkaasztalon.

Ócska vekkert, srófot, drótot,
rossz vasalót, szegecsset
percek alatt holdjáróvá
szerel össze Benedek.

Javít zárat, asztallábat,
régí rozsdás lakatot,
szétszedi és megjavítja
a csöpögő vízcsapot.

Kerékpáron maga cserél
küllőt, ráfot, szelepet...
Hát hiába! Ügyes gyerek,
ezermester Benedek.

TALÁLD KI, MI AZ!

Egy nyílásán
bebújok,
két nyílásán
kibújok.

Ha bebújtam
s ki is bújtam,
no, mit gondolsz,
mi van rajtam?

(Nadrág)

A KÖSZÖRŰS

Szikra szökken,
még sincs füst!
Kést élez a
köszörűs.
Fütyörészget,
énekel,
lába fürge
taktust ver.
Szikra szökken,
még sincs füst!
Kést élez a
köszörűs.
Táncol, táncol
a pedál,

köszörűkő
vele jár.
Szikra szökken,
még sincs füst!
Kést élez a
köszörűs.
Míg ő vígan
fütyörész —
köszörűkőn
rí a kés..
Szikra szökken,
még sincs füst!
Kést élez a
köszörűs.

A KAPTÁFA

Vargamester kaptafája
beszorult a csizmaszárba...
Ráncigálta, húzogatta —
s nem mozdult a konok kapta.
Dühbe gurult a vén varga...
A nagy csizmát fogta, kapta,

s ahogy csak telt erejéből,
kaptafástul földhöz csapta...
Ugrott bezzeg az ebadta,
teremtette nyakas kapta!
Ha derekát be nem adta —
a vargától most megkapta!...

A CSIRKEKELTETŐBEN

Reggelre a keltetőben
fölhasadt a sok tojás...
Kikeltek a sárga csibék!
Nosza, lett is csipogás!...

— Mi bajotok? Mért
csipogtok?
Tán nincs meleg idebenn?!
Elég legyen a sírásból!
Csiba, csibék! Csend legyen!...

— Jó meleg van, nem is fázunk —
csipogják a kiscsibék —,
azért sírunk, mert nem mondja:
»Kot-kot-kot-kot« ez a gép!...

LAGZIBAN

Férjhez ment a
cincér lánya,
hőscincérnek
lett a párja...
Cimba-cimba-cimbalom,
áll a lagzi, vigalom!

A násznépnek
jó a kedve,
vigad, táncol
önfeledve...
Cimba-cimba-cimbalom,
van muzsika, vigalom!

Két kabóca
meg a párja
bokázva a
csárdást járja...
Ihaj, csuhaj, diridom!
Ez aztán a vigalom!

Négy szúnyogpár
lép a körbe:
keringőt lejt
körbe-körbe...
Cimba-cimba-cimbalom!
Perdülj, fordulj, angyalom!

Szól a tüzes
tropotyánka —
százlábú megy
most a táncba...
A százlábú, diridom,
cimba-cimba-cimbalom!

Szólóban jár
tropotyánkát,
fürgén szedi
a száz lábát...
Cimba-cimba-cimbalom,
szólót táncol, diridom!

Ha elfárad
ötven lába,
a többivel
tovább járja...
Ihaj, csuhaj, diridom!
Ez aztán a vigalom!

FESTÉS-MÁZOLÁS

Láttam, hogyan serénykednek
minden kertben, udvaron...
»No, Petikém, te se henyélj!
Dologra fel!« — gondolom.
Festéket meg ecseteket
éppen tegnap vett apu...
De szép is lesz zöldre festve
az utcai kiskapu!
Mivel megvolt minden kellék —
nekiláttam szaporán...
Zöldre festett rácsos kapunk
most lett csak szép igazán!
Ám mit ér a cifra kapu,
ha kopott a kutyaól?!
Megszürkülve, búskomoran
kandikál a dúc alól...
Mind rákentem, ami festék
dobozomban megmaradt:
kutyám óla zöldre festve
virított a dúc alatt.
Nézte Blöki, nézegette:
»Szebb lett, szebb a kutyaház!
Csak az baj, hogy ragad, büdös
rajta az a fura máz!«
...Egyelőre üres még a
frissen pingált kutyaól,
amíg szárad — albérlésben
lakik Blöki valahol...

A KISÖCSÉM

A kisöcsém lakmároz —
majdnem fülig lekváros.
Hogy mit eszik? Derelyét!
Azért ízlik az ebéd.
Cakkos szélű derelye,
színig van a tál vele.

A kis villa gyorsan jár —
nini, üres lett a tál!
Mondja Öcsi: — Kérek még
meggylekváros derelyét!...
Bezzeg, amit nem szeret,
abból épp hogy csipeget!...

* * *

Óvodába jár az öcsém,
hároméves kisgyerek.
Életében sosem látott
még igazi tehenet.

— Mért mozgatják jobbra-balra
nagy, elálló fülüket?
— Miben hordják a tehénkék
illatos, friss tejüket?

Szünidőben nagyapánál,
falun voltunk az idén,
s folyton csak a tehenekről
faggatott a kisöcsém:

Bármit kérdezett is tőlem,
mindenre volt válaszom,
sose mondtam kisöcsémnek:
»Hagyj már békén! Nem tudom!«

— Mért lóbálják ide-oda
hosszú, bojtos farkukat?
— Mért növesztik a fejükön
görbe, hegyes szarvukat?

Ámde egyszer olyat kérdett,
hogy az állam leesett:
— Miért adnak fehér tejet
a fekete tehenek?...

Elárulom, ma sem tudom,
mi erre a felelet...
Legjobb volna megkérdezni
egy fekete tehenet...

NYÚL TAMÁS, AZ ÓVODÁS

Erdőszéli bokor alján
megnyílt az új óvoda.
Tomi fiát Nyúlanyó is
beíratta hát oda.

Megszeppenve nézett körül
az aprócska nyúlgyerek:
— Mama, félek! Vigyél haza!
Itt senkit sem ismerek!... —

— Ejnye, fiam! — szólt az anyja.
Hogy lehetsz ily gyáva nyúl?!
Itt van minden szomszédgyerek,
nézd, Tapsi is itt tanul... —

Így kezdte el az óvodát
kurta farkú Nyúl Tamás...
Verset tanult, énekeket,
mint a többi óvodás...

Eljött a tél, s szól az anyja:
— Halljuk, mit tudsz, kisfiam? —
Csengő hangon kezdi Tomi:
— Trilli-trilla-trillilam... —

— De hiszen ez madárnóta?!
Hol tanultad, jó gyerek?
— Óvodánkban sárgarigó
tanítja az éneket!... —

No, lett erre nagy derűtség!
Visszhangzott a kacagás!
Fel is húzta ám az orrát,
megsértődött nyúl Tamás!...

Amióta kinevették,
meg se mukkan sohasem...
Nem tudja őt szóra bírni
még a saját anyja sem...

SÜNI SAMU

/Mese/

Süni Samut odújából
kicsalta a kikelet...

— Jó, hogy megjött már a tavasz,
kezdttem unni a telet!...

S amint éppen nyújtózkodik,
arra ballag Nyúl Jenő:

— Szép, jó reggelt, Süni pajtás!

Elég későn bújsz elő!

Látod, én már fel is vettem
halványszürke öltönyöm.

Valahányszor jön a tavasz —

Új ruhába öltözöm.

Te még mindig ezt a kopott
tüskés gúnyát viseled?

Ne haragudj, Süni komám,
elég ósdi viselet!

Ha akarod, elmehetünk,
felkeressük a szabót:

varr ő neked puha prémből
új nadrágot, új zakót...

— Nincs szükségem a szabóra!

Régi ruhám megteszi.

S ha nagyon kell, tüskéimet
majd köszörűs hegyezi!...

BOGÁRBÁL

Bogárbál van kint a réten,
készültek rá nagy serényen.
Vígan járkák most a táncot
bogárfiúk, bogárlányok.

A nagy lapu árnyékában
ezer zenész áll glédában.
Tücsök úrfi most is primás,
a Dongó meg brügós, mi más.

Cincér veri a réztányért,
nem cserélne a világért.
Darázs Dönci brácsán játszik,
Szúnyogcsalád fuvolázik.

Szól a zene, száll az ének,
vigadnak mind a vendégek.
Ami később itt megesett —
elképesztő furcsa eset!

Tyúkanyó meg húsz csibéje
épp kísétált a zöld rétre...
— Mi ez a nagy zenebona?!
Nosza, gyorsan menjünk oda!...

Csibecsalád érkezését
meglátta a bogárnépség.
Lett is olyan riadalom:
majd felborult a cimbalom...

Elhallgatott zene, ének,
menekültek a vendégek...
A hatalmas lapu alatt
bogárbálnak vége szakadt...

KATICABOGÁRKA

Katica-,
katica-,
katicabogárka,
jaj de szép,
jaj de szép
rajtad a kabátka!

Olyan színű,
mint a pipacs,
hét gomb is van rajta —
tán a szabó
piros pipacs
szirmaiból varrta.

A GÓLYA CSIZMÁJA

Jaj de csinos,
de szép piros
a gólya csizmája!
Mért megy benne
térdig bele
pocsolyába, sárba?!

— Sose bánjad
a csizmámat! —
feleli a gólya.
— Minden este
szép fényesre
mosom én a tóban!

KUKORICA, ZÖLDTENGERI

Kukorica,
zöldtengeri!
A nagy bajusz
minek neki?

Hisz a bajszát
úgysem pedri
sohasem a
zöldtengeri...

MEGY A GÁCSÉR...

Megy a gácsér
a vásárra,
szaporán lép
csupasz lába.
A vásáron
mi a dolga?

Csizmát venne
biz, ha volna!
Piros csizmát,
bőrcsizmát,
hogy ne járjon
mezítláb!

TILINKÓT FARAGOK

Előveszem cifra nyelvű
kisbicskámát,
levágok egy puha bélű
bodzaágot.

Megfaragom nótás kedvű
tilinkónak,

s hogyha kell, hát kölcsön
adom a rigónak.

A SÜNGYEREK BÁNATA

Sünccsaládnak Simi fia,
a kis tüskés süngyerek,
mióta csak észét tudja,
fura dolgon kesereg:

— Miért hívnak sündisznónak?
Hogy illik rám ez a név?
Óvodás csak nemrég lettem,
Olyan pici vagyok még.

Kiskorukban becenevet
kapnak mind az állatok...
Hogy lehet, hogy ilyen név csak
éppen nekem nem jutott?!

Lám, a bárányt, amíg kicsi,
úgy hívják, hogy: **barika**,
gyerekkorban csikó nevet
visel minden paripa.

Picinyüket **fiókáknak**
becézik a madarak,
békáék meg **porontyokat**
nevelnek a víz alatt.

Boci, cica, csibe, gida —
mind-mind állatgyerekek...
Mért csak nekem nem találtak
kiskoromra szebb nevet?

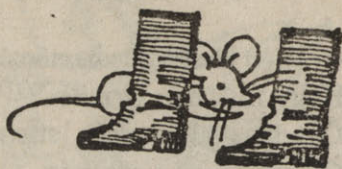
Sünrőfinek ha hívnának —
röfögnék a malacok:
»Ne bitorold a nevünket!
Nem vagyunk mi rokonok!...«

Azóta is egyre búsul,
bánatos a süngyerek...
Szegénykének mai napig
nem találtak szebb nevet!

TALÁLÓS KÉRDÉS

Nem sündisznó,
nem tűpárna.
Mégis szúrós
kerek háta.
No, cimbora,
felelj, ha tudsz!
Mi lehet ez?
Csakis ...!

(Kaktusz)

MEGKÉRDEZTEM A CICÁT...

Megkérdeztem
a cicát,
miért nem hord
kis csizmát.
Sose fázna
a lába,
ha bedugná
csizmába.
Azt felelte
a cica,
nem kell neki
kis csizma,
mert ha csizmát
hordana:
vasalt sarka
kopogna —
minden egér
elfutna...
Egerészni
hogyan tudna?

A KISCSIKÓ

— Hallod-e te, kiscsikó,
mért nincs rajtad rézpatkó?
Miért nem kapsz abrakot?
Mért nem húzol fogatot?
— Patkó rám még nem való,
csikó vagyok, gyereklő.
De meglásd, ha nagy leszek,
rajtam is lesz hám, nyereg,
szép, sallangos lószerszám
— ilyet hord most anyukám —.
Patkóm is lesz, kopogó,
csengő-bongó rézpatkó!
Szélesebesen nyargalok,
ropogtatok abrakot,
s mint egy versenyparipa,
úgy nyerítek: Nyihaha!

TALÁLD KI, MI AZ!

Bár nevében ott a »ló«,
lószerszám rá nem való.
Hátán sose volt nyereg,
nem is húzott szekeret.
Vízben lakik ez a »ló«,
azért mégsem víziló.
A lakásra házikó —
nyílik rajta két ajtó.

(Kagyló)

LAKÁSHIRDETÉS

»Kiadó egy csigaház,
háromszintes nagy lakás!
Üresen áll az éven
málnabokor tövében.
Igen tágas, jó meleg
mind a három emelet.
Tornyában is van szoba:
csigalépcső visz oda.
Csigaháza kiadó!
Költözhet az új lakó!
Nem kell félni, csigavér!
Nem lesz magas itt a bér!...«
Nézi bogár, nézi gyík,
fumigálja mindegyik:
— Biz e háznak nagy baja
az, hogy nincsen ajtaja!...
— Ne álljon hát üresen! —
mondja a pók. — Kiveszem!
Ajtót rá — ha bent leszek —
pókhálóból szerelek!...

CSIGABIGA

Kiszemelt a csigabiga
egy szép sudár jegenyét,
s elindult, hogy mihamarabb
elérje a tetejét.

Úgy gondolta: ha felmászik
a jegenyefára —
egyszeriben toronyház lesz
pici csigaháza...

A ZSIRÁF

Kíváncsi lett a zsiráf:
— Meddig érhet a világ?
Hol a széle?
Hol a vége?
Bizony, bizony, tudni kéne!

Ez furdalta oldalát,
s törte zsiráf-buksiját:
hogy csinálja,
mint csinálja,
hogy a világ szélét lássa.

Kapta magát, kapta hát,
s kinyújtotta a nyakát:
nyújtogatta,
húzogatta
kíváncsian jó magasba...

Bíz a nyaka úgy maradt!...
Kesereg is amiatt,
hogy megjárta —
s mindhiába:
világ szélét így se látta...

A CSACSI

Nőtt a csacsi, növekedett,
nagy csacsivá cseperedett...

Azt mondja az apukája:

— Beíratlak iskolába.

Tanulj, fiam, okosodjál,
buta szamár ne maradjál!...

Így került az első bé-be
csacsicsalád csemetéje.

Vettek neki könyvet, irkát,
kalamárist, tollat, tintát,
hátitáskát szépet, nagyot —
s abba mindent belerakott.

Reggelenként útnak eredt
a nagy fülű csacsigyerek.

Sietett, hogy idejében
ott legyen az első bé-ben.

Gondtalanul nyargalászva
ment csacsink az iskolába.

Hátán vitte tudományát:
a hatalmas teli táskát —

mert fülesünk úgy gondolta,
a tudományt abban hordja. —

Teltek-múltak napok, hetek,
minden kicsi első gyerek
megtanulta a betűket —
fújta, mint az egyszeregyet...

A csacsi meg — minden este
könyvét feje alá tette:

azt hitte, a tudománya

így vándorol buksijába...

Tanulni biz' nem volt kedve!

Sose tudta, mi a lecke!

Ült, csak ült a számárpadban,
s kalimpált a füle nagyban.

Hiába járt első bé-be —
semmi se ment a fejébe!

— Iá! Iá! — ennyit tudott...

Az év végén meg is bukott...

Csacsicsalád fiacskája

az első bé-t kétszer járta!

Tudomány rá így sem ragadt...

Bizony, jó nagy szamár maradt!...

LEGYEN ÜNNEP AZ ARATÁS

Megérett már a búza,
az árpa —
az egész táj aranyszínű,
sárga,
s olyan, mint egy végtelen
nagy tenger,
melynek partját nem látja
az ember.
Hullámokat vet a búza, árpa,
valahányszor szellő
barázdálja:
mégis békés ez a
kalásztenger —
nem háborog, vad tajtékot
nem ver.

Napsugárban fürdenek
a földek —
a határba kombájnosok
jönnek...
Lágyan búgnak, berregnek
a gépek:
rájuk vár az érett mag,
az élet,
mert a mezők aranyló kalásza
holnapunknak kenyerét
dajkálja,
mindennapi áldott
kenyerünket...
Legyen hát az aratás is
ünnep!

TRAKTOROS LESZEK!

Hogyha én megnövök,
az leszek, traktoros!
Lesz bizony nekem is
paripám, motoros!

Én fogom gondozni
jó acéllóvamat:
ebédre kap tőlem
két kanna olajat.

Egymagam ülök majd
lánctalpas traktoron,
s ahová akarom,
oda visz táltosom.

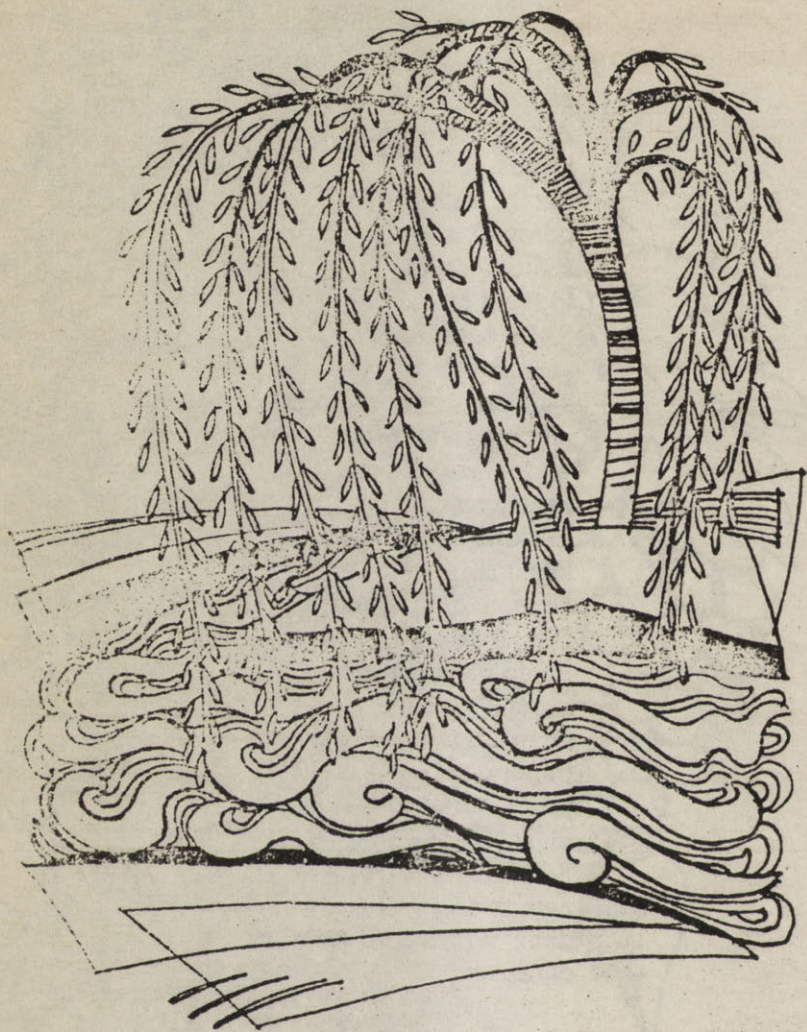
Minden kis csavarját
bekenem, meghúzom...
Hogy kell ezt csinálni —
éppen most tanulom.

Űsse kő, hogyha ma
 fülem is olajos!...
 Csak így lesz belőlem
 igazi traktoros!...

MEGÉRETTEK A SZŐLŐ

Megérett a szőlő,
zamos.
A hegyoldal végig
illatos.
Szomjas darázs fűgén
odaszáll,
szőlőszemből vígan
iddegál.
Szőlő levét issza,
szürcsöli,
s közben egyre zsongja,
zümöggi:
— Mézízű itóka,
zamos!
Csak ne legyek tőle
kapos!... —
Hess, te darázs, innen!
Elég már!
Szőlőtőkék fűrtje
miránk vár!...
Gyorsan telnek kádak,
puttonyok —
prések alján édes
must csorog...
Szőlőfűrt a tőkén
nem marad —
dünnyögnek a szomjas
darázsak...

A VADRÓZSA

— Vadrózsa, vadrózsa,
miért vagy szomorú?

— Oda a szép ruhám,
nincs rajtam koszorú.

Ezért nincs koszorúm,
rózsaszín szép ruhám,
nyoszolyóleány se
lehetek ezután...

Én voltam réteknek
koszorúsleánya,
virágba öltöttem,
rózsaszín ruhába.

Ragyog az őszi nap,
ragyog a rét felett,
fényében ökörnál
ezüstje száll, lebeg.

De az ősz szirmaim
egyenként letépte,
bársonyos virágom
gyöngyökre cserélte.

Szél viszi szomorú
vadrózsabokornak...
Koszorú helyébe
menyasszonyfátyolt kap...

SZOMORÚFŰZ ÁGA

Patak fölé hajlik
szomorúfűz ága:
selymes haját mossa,
patakvízbe mártja.

Mire a hold feljön
haja meg is szárad —
s befejező az este
néhány ezüstszálat.

A MAKK

Miért hord a
makk kalapot?

Tudod-e?

Biztos azért,
hogy ne fázzék
a feje!

Nem ám! Hiszen
ha a meleg
rekkenő —

feje búbján
akkor is van
fejfedő.

Naptól, szélről
jól védi a
kis kalap —
azért olyan
egészséges,
mint a makk!

A KALAP

Kis kalap, nagy kalap
az erdőben sok akad.
Bokor alatt, fa alatt,
itt is, ott is van kalap.
Sejtettem én, kik azok,
kik hordják a kalapot.

Köszöntem egy jó nagyot:
»Adjon Isten jó napot!«
Nem feleltek amazok,
nem emeltek kalapot...
mert nekik a fa alatt
fejükhöz nőtt a kalap!...

Nos, áruld el, ha tudod:
kik hordták a kalapot?

ERDEI SÉTA

Az erdőt jártuk nagyapával
egy novemberi reggelen.
A fák utolsó levelüktől
búcsúztak csendben, nesztelen...

Az ősz aranyló falevélből
terített elénk szőnyeget:
s lábunk alatt a száraz avar
csön dháborítón zizegett.

Ám most e zajtól nem röppent föl
riadt madár a fák között —
üres volt minden madárfészek:
azokba zord ősz költözött...

RÓZSAFA, ALMAFA

Szunnyad a
rózsafa,
rózsafának ága...
Tél elől
bújtattuk
meleg földi ágyba.

Ráborul
könnyedén
hantolt takarója —
s békésen
alszik most,
álmodik a rózsa.

Bezzeg az
almafa,
almafának ága
százszor is
felrebben,
nyugtalan az álma.

Csöpp rügyet
dédelget
minden pici gallya —
s hópehely
egy sincsen,
ami betakarja.

Hol van a
jó meleg
puha pihepólya?
Hol van a
rügybölcsők
csipkés takarója?

Ne búsulj,
almafa,
almafának ága,
duzzadó
rügyeid
langy szellő dajkálja.

Altatót
dúdolgat,
s neked szól e nóta —
szunnyadj el,
almafa,
s álmodj, mint a rózsa!

MAKK-EMBERKE

Makkot szedtem tölgy alatt,
gyorsan telt a nagy kalap.
Tudtam én már előre,
mit csinállok belőle:

kutyát, macskát,
golyát, darut,
zsiráfot is,
hosszú nyakút,
csacsit, lovat,
bocit, kecskét,
s a végén egy —
makk-emberkét...

Makkból lesz a hasa, feje,
gyufaszálból lába, keze...
S hogy ne fázzon a kobakja —
makk-kalap lesz a kalapja...

MOGYORÓT SZEDTEM

Zöld erdőbe
mentem,
mogyoróra
leltem.
Ettem is,
szedtem is,
megtömtem a zsebem is...
Ami pedig ottmaradt —
mókusnak lesz jó falat!

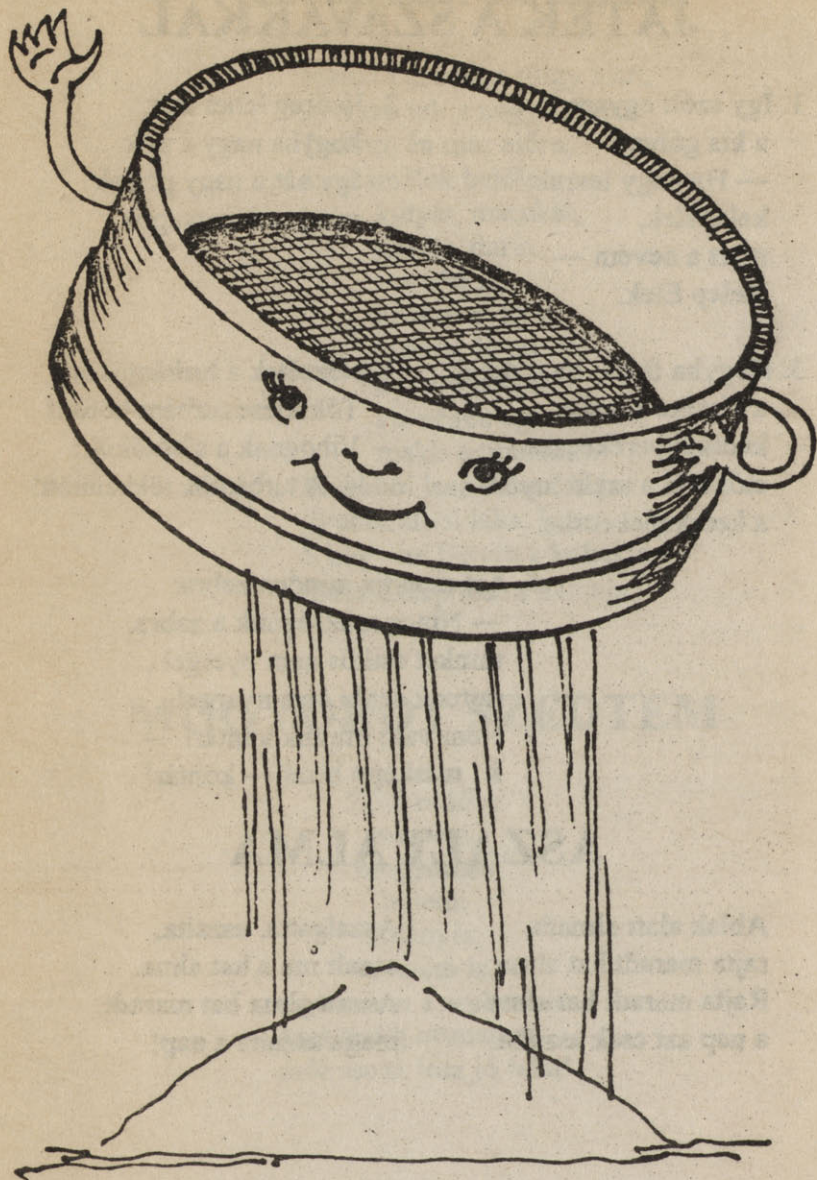
JÁTÉK A SZAVAKKAL

1. Így szólt egyszer
a kis gólya:
— Ha nagy leszek
kelepelek,
mert a nevem —
Kelep Elek.
2. Jó öreg lehet már,
hogya nagy a pók.
Így hát a nagy pókok
mind póknagyapók.
3. Hogya fázik, ha didereg
a kicsike kecske,
kecskegyerekecske —
előkerül a szekrényből
a kecskebekecske.
4. Nézzétek a turbántököt!
Tökfejére turbánt kötött!
Vihognak a sütőtökök:
— A turbántök tökkelütött!
5. Azt mondja minden zebra:
— Nincs szükségünk a zabra,
minket csikós nem nyergel,
rajtunk senki sem nyargal...
Nem való miránk kantár! —
Ki másképp hiszi — kontár!

ASZALT ALMA

Ablak alatt almafa,
rajta maradt hat alma.
Rajta maradt hat alma —
a nap azt csak aszalta.

Aszalgatta, aszalta,
aszalt ma a hat alma.
Aszalt alma hat maradt:
maga aszalta a nap!

SZITATÁNC

Tele van a
szita liszttel,
szitatáncát járja:
illeg-billeg
jobbra-balra,
derekát riszálja...
Táncát járva

meg se látja,
hogy a lisztje
hullva hull...
Talán bizony
elfeledte,
hogy hát csupa
lyuk alul?!...

TALIGA-GALIBA

Volt egyszer egy
pelikán,
sohasem ült
taligán...
Peli-peli-pelikán —
sohasem ült taligán.

— Ha volna egy
taligám —
gondolta a
pelikán —,
tali-tali-taligán
taligáznék ezután.

Kerített egy
taligát...
Taligával
galibát!
Gali-gali-galibát:
Ki tolja a taligát?!

Ha tolná a
pelikán —
nem ülne a
taligán...
Így a peli-pelikán
máig sem ült taligán.

DONGÓ DANI DANÁJA

Dingő-dongó
Dongó Dani
dedós danát,
dajkadanát
dúdorászik derűsen.
Darázs Dömét
dédelgeti,
dajkálgatja.
Döme dünnyög,
duzzog, dohog
dühösen.
Daccal dongja
dajkájának:
— Darázsfinak,
daliának
dehogy dukál
dedós dal!
Dalolj, Dani,
diadalról,
deli, délceg
darazsakról,
dicső darázs-
daliákról
dongódalt!

Tudjátok-e

HELYESÍRÁS VERSBEN

Tudjátok-e
Icu, Samu,
mely szó végén
rövid az u?

Én e szókat
összeszedtem,
s felsorolom
őket versben.

* * *

Szürke az ég,
mint a hamu,
fészkén ül már
gólya, daru.
Hazafelé
baktat Pityu,
húzza válát
két nagy batyu.
Az egyikben
fura áru:
bábszínházhoz
sok-sok bábu.
A másikban:
drót, szeg, gyalu —
épp ezekre
vár most apu.

Nincsen messze
már a falu,
látszik a sok
rácsos kapu.
A kapuban
ott áll anyu:
figyeli, hogy
jön-e Pityu...
Szürke az ég,
mint a hamu,
elszenderül
gólya, daru...
S ha bezárul
minden zsalu —
elalszik az
egész falu...

NYELVBUKTATÓ

(Eszperente mese)

Egy reggelen Kelemen
Helmecre ment szekeren.
Megy Kelemen szekere,
hegyen megyen felfele...

Szënderegne Kelemen
hegynek menet szekeren,
szënderegne keveset —
ette fene! — nem lehet!...

Szedtevette szekere!
Nyekereg egy kereke!
Nyekeregve tekereg —
tengelyszege elveszett...

Nem messze megy Benedek...
Hej, nehezen meneget...
— Gyere velem szekeren! —
kedveskedett Kelemen. —

Telepedj fel, Benedek!
E hegy neked meredek!
Ne restelkedj, jer velem!
Helmecre megy szekerem.

Felel erre Benedek:
— Nem, Kelemen, nem merek!
Tengelyszeged elveszett —
ne terheljed szekered!

Ne menj te se, Kelemen,
hegynek fel e szekeren!
Leeshet egy kereke...
Messze e hegy teteje!...

Nem retten meg Kelemen,
szekerezget begyesen...
— Rendbe szedem Helmecen
tengelyem meg kerekem! —

Ezt felelte Kelemen,
megy szekere sebesen,
megette meg Benedek
kecmeregve meneget...

Nem ment messze Kelemen
kereketlen szekeren:
mert nem mese, megesett,
egy kereke leesett...

Eltekergett kereke
hegyen megy... de lefele!...
Kesereghet Kelemen
megfeneklett szekeren...

A SZEKÉR MEG A TARGONCA

Jön a szekér
megrakodva —
két oldalán
négy rakonca.
Sok-sok teher
belefér,

mert:

r a k o n c á s
a szekér.

Amott dökög
a targonca...

Bezzeg azon
nincs rakonca!

Neve mégsem:

r a k o n c á t l a n!...

Hát —

ilyet még
nem pipáltam!...

BÉKAEBÉD

Nemsokára
itt a dél,
főzni kéne valamit,
békamama
vartyogva
faggatja a fiait:

— Porontyaim
kutykuruty,
mi legyen ma az ebéd? —
Brekegik a
porontyok:
— Békalencse-főzelék!

KURTA TÖRTÉNET

Kirepült a
kérész,
bekapta a
kárász,
az az éhen-
kórász...

Kurta
egy történet!
Mint a
kérészélet...

MONDÓKÁK

1. Lángos, béles
túrós lepény,
zsákot emel
három legény.

No, meglátjuk,
ki a legény,
azé lesz a
túrós lepény.

* * *

2. Spenótot főz a szakács,
buktát süt a kukta.
Ha megeszed a spenótot,
tied lesz a bukta.

3. Nem fázik a liba lába,
mezítláb jár télben, nyárban.
Lúdláb, libaláb,
sosem fázik mezítláb.

* * *

4. Vörösréz-üst, fakanál,
rityeg-rottyog a lekvár.
Ha megáll a fakanál —
lekozmál biz a lekvár!

5. Serceg-perceg, várj egy percet,
épp most sül a csöröge.
Ha majd megsül, az is kisül,
igazából csörög-e.

6. Sokat evett — gá-gá —
a gúnár.
Teli begye — gá-gá —
féreáll.

Egye-begye, nagy a begye.
Hogyan vigye?
Hová tegye?
— Gá-gá — a gúnár.

* * *

7. Kút, kút, kerekes.
Kakastaréj, de veres!

Meg is mondom, ha akarod:
két kis kakas hajba kapott

kin a szemétdombon,
sárga pitykegombon.

* * *

8. Bőgő, brácsa, hegedű,
rózsafából nyirettyű,
cintányér meg cimbalom,
hej, de nagy a vigalom!

Fedő, fazék, fakanál!
Dinom-dánom, áll a bál!
Szólót jár a kabóca,
rétek fürge bohóca!

FEHÉR LETT MINDEN

Ma reggelre minden
vakító fehér lett,
udvarunk is
vastag fehér
paplan alatt ébredt.

Fehérek az utcák,
kanyargó ösvények,
rajtuk még a
csizmanyomok,
azok is fehérek...

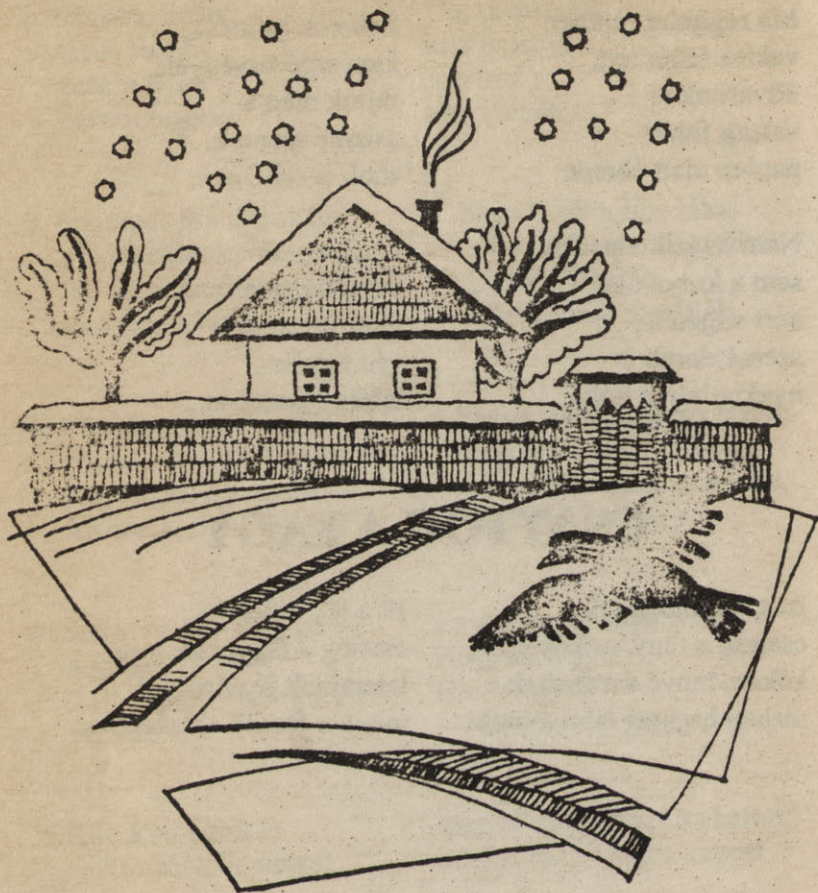
Nem látszik a padka,
sem a kutya óla,
kert végén a
szemétdomb is
nyakig bújt a hóba.

Csak egy öreg csóka,
ott a kerítésen,
gunnyaszt, akár
vén anyóka,
talpig feketében...

CSATTOG A FAGY

Itt a tél, hideg tél,
csattog a fagy, csikorog,
kőkeménnyé dermedtek a
sárban hagyott lábnyomok!

Itt a tél, hideg tél,
csattog a fagy, csikorog,
telerajzolt jégvirággal
minden fénylő ablakot!

ÁLMODIK A MAG

Alszanak a kertek,
szunnyadnak a fák:
hosszú téli szendergésbe
merült minden ág.

Azt álmodja: nyár van,
madárdalos nyár,
s minden piciny elvetett szem
kalászt nevel már.

A vetés is alszik —
nem riasztja fagy.
Puha pihepaplan alatt
álmodik a mag.

Cirógatja szellő,
ragyog rá a nap...
Jövő évi kenyereünkről
álmodik a mag...

A PICINYKE FENYŐFÁCSKA

Van nekünk egy piciny
fenyőnk,
vállamig sem ér.
Télen-nyáron, mindig
hamvas,
ezüstös fehér.
Ágai közt nincsen fészek,
nem lakik madár,
bogarászni két kis cinke
mégis oda jár.
Az ám, csakhogy ma
reggelre
leesett a hó,
fenyőfánkat befedte
a vastag takaró.

Hófehérbe bugyolálta
gyöngé gallyait...
Hogy leljen most a két cinke
rajtuk valamit?!
Sebaj! Nálam a cinkepár
éhen nem marad!
Akad itthon sajthulladék,
szalonnadarab...
Cérnaszálon fenyőfánkra
felaggatom én,
feldíszítve áll majd a fa
kertünk közepén.
Így lesz hát a kicsi fából
madáretető
s egyúttal a cinkepárnak
újévi fenyő!...

A HÓEMBER SÉTABOTJA

Recseg a hó, csikorog,
mégis nevet, vigyorog
a nagy orrú, pocakos,
ütött-kopott kalapos
 hóember.

Ha jönnek a kuvaszok,
s egyik-másik rámorog —
jót kacag a vén pohos,
horpadt fazék-kalapos
 hóember.

Nagy bekecse földig ér,
hóna alatt seprűnyél —
büszke is rá a pohos,
lyukas fazék-kalapos
 hóember.

Ám az égre kandikál,
ha ragyog a napsugár...
Nem vigyorog, nem nevet,
rosszat sejtve megremeg
 a hóember.

Néha metsző szél oson
kalapjába száz likon,
s kalpagját bár tépdesi —
vigyorogva eltűri
 a hóember.

Végét járja tán a tél?
Jó, hogy itt a seprűnyél:
ez lesz majd a sétabot,
ha egy éjjel eltotyog
 a hóember.

TALÁN ÁLOM? TALÁN MESE?

Talán álom, amit látok?
Vagy a mesék földjén járok?
Pici meggyfánk a házvégben
olyan most, mint a mesében:
nincs zöld lombja, nincs
 levele,
piros meggyel sincsen tele,
fehér köntös van most rajta,
csupa csipke minden gallya.

Körülötte szél se rebben,
pici meggyfánk meg se rezzen:
olyan, mint egy
 porcelánfa —
porcelán a gallya, ága.
Így áll fehér köntösében,
mesebelin, hófehéren,
gyönyörűszép új ruhában:
csupa csipke zúzmarában.

MIT CSINÁL A TÜCSÖK TÉLEN?

Lopakodva oson a tél,
mindent ködbe bugyolál,
hártját terít pocsolyákra,
hópelyheket hint, szítál.
Tücsökprimás megneszelte,
hogy a tél jön, közeleg:
fürgén bebújt kuckójába...
Ott van most a jó meleg!
Ücsörög hát, ámde tétlen
így sem tölti idejét:
javíttatja, reperálja
elnyűtt, kopott hangszerét.
S ha rendben a hegedűje,
ne higgyétek, hogy lazsál:
napokon át kottát másol,
új tücsökdalt komponál...
Tavaly óta kuckójában
működik a zenede,
tőle tanul hegedülni
minden tücsökcsemete.
S hogy mit tanult a sok prücsök,
hogy hegedül, muzsikál —
meghalljátok, ha a rétre
újra visszatér a nyár.

MIT CSINÁL A TŰCSÖK TÉLEN?

Lopakodva oson a tél,
mindent ködbe bugyolál,
hártját terít pocsolyákra,
hópelyheket hint, szítál.
Tücsökprímás megneszelte,
hogya tél jön, közeleg:
fürgén bebújt kuckójába...
Ott van most a jó meleg!
Ücsörög hát, ámde tétlen
így sem tölti idejét:
javíthatja, reperálja
elnyűtt, kopott hangszerét.
S ha rendben a hegedűje,
ne higgyétek, hogy lazsál:
napokon át kottát másol,
új tücsökdalt komponál...
Tavaly óta kuckójában
működik a zenede,
tőle tanul hegedülni
minden tücsökcsemete.
S hogy mit tanult a sok prücsök,
hogya hegedül, muzsikál —
meghalljátok, ha a rétre
újra visszatér a nyár.

TARTALOMJEGYZÉK

Csillagföldön jártam	5	Villanyvonat	28
De jó volna, de jó lenne!	6	Hogyha a hegy járn tudna	28
A kis csillagok	8	Volt egyszer egy kicsi manó	29
Holdfényben	8	Öcsi füllentett	31
A Fiastyúk kiscsibéi	8	Bűgőcsigám	33
Göncölszekér	9	Gyí, te Fakó!	33
Este	9	Indulhat a vonatunk!	33
Hogyha szárnyam volna	10	A malom	34
Kitaláltam!	10	A kis ezermester	34
Örkődő csillagok	12	Találd ki, mi az!	34
Úrhajós szeretnék lenni	13	A köszörűs	35
Elaludt már minden	14	A kaptafa	35
A virágok is alszanak!	14	A csirkekelletőben	36
Az én kis primásom	15	Lagziban	37
Aludni megy a napocska	15	Festés-mázolás	39
Este a táborban	17	A kisöcsém	40
Későre jár	17	Nyúl Tamás, az óvodás	41
Harmatcseppek	18	Süni Samu	43
A szél játéka	18	Bogárbál	44
Ruha szárad	19	Katicabogárka	44
A legszebb színek	21	A gólya csizmája	45
Mi a legfeketebb?	22	Kukorica, zöldtengeri	45
Kiszámolók	22	Megy a gácsér	45
Csodálatos beszéd	23	Tilinkót faragok	45
Édesanya becéz engem	23	A süngyerek bánata	47
Nem tétlenkedem!	24	Találós kérdés	47
Kiskertemben van egy fa	25	Megkérdeztem a cicát	49
Csipkebokron csipkerózsák	25	A kiscsikó	50
rokolya	25	Találd ki, mi az!	50
A Kárpátok	27	Lakáshirdetés	51
		Csigabiga	51

A zsiráf	53
A csacsi	54
Legyen ünnep az aratás	55
Traktoros lesznek!	55
Megérett a szőlő	57
A vadrózsa	59
Szomorúfűz ága	59
A makk	60
A kalap	60
Erdei séta	60
Rózsafa, almafa	61
Makk-emberke	62
Mogyorót szedtem	62
Játék a szavakkal	63
Aszalt alma	63
Szitatánc	65
Taliga-galiba	65
Dongó Dani danája	66
Helyesírás versben	67
Nyelvbuktató	68
A szekér meg a targonca	69
Békaebéd	71
Kurta történet	71
Mondókák	72
Fehér lett minden	73
Csattog a fagy	73
Álmodik a mag	75
A picinyke fenyőfácska	75
A hóember sétabotja	77
Talán álom? Talán mese?	77
Mit csinál a tücsök télen?	79

Віддруковано у ВАТ "Патент", м. Ужгород, вул. Гагаріна, 101.
Замовлення 3910. Тираж 300.

